

NEW YORK TIMES BESTSELLER

EXKLUZÍV
BÓNUSZ
TÖRTÉNET

Bane- krónikák

fine
selection

CASSANDRA CLARE
SARAH REES BRENNAN • MAUREEN JOHNSON

CASSANDRA CLARE

SARAH REES BRENNAN • MAUREEN JOHNSON

BANE-
KRÓNIKÁK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Első könyv

Cassandra Clare,
Sarah Rees Brennan

Mi történt Peruban?

*Kitartott hát a charango mellett annak ellenére is,
hogy a ház falain belül megtiltották neki a muzsikálást.
Nyilvános helyeken sem aratott éppen sikereket.
Előbb egy síró gyerek, aztán egy papírokkal a kezében
városi rendeletekről hadováló ember,
majd egy kisebb felkelés akadályozta.*

*Jobb híján felment hát a hegyekbe, és ott játszott.
Abban biztos volt, hogy a lámák, amiket látott,
nem előle menekültek fejvesztve.
Kizárt, hogy a lámák is őt kritizálták volna.*

– MI TÖRTÉNT PERUBAN? –

Szomorú pillanat volt Magnus Bane életében, amikor a perui boszorkánymesterek Nagytanácsa kitiltotta őt az országból. Nem az zavarta legjobban, hogy a perui alvilágban körbeadott plakátokon egy különösen előnytelen kép szerepelt róla, hanem hogy Peru az egyik kedvenc helye volt. Számos kalandot élt át itt, és számos csodálatos emlék fűzte az országhoz. Először 1791-ben hívta meg Ragnar Fellt egy kis ünnepi városnézésre Limába.

1791

MAGNUS EGY ÚTSZÉLI FOGADÓBAN ÉBREDT közvetlenül Lima városa mellett, és miután magára öltötte hímzett mellényét, bricseszét meg csillogó csatos cipőjét, reggelizni indult. Étél helyett azonban csak a hosszú haján fekete fejkendőt viselő molett szállásadónőjét találta, amint éppen aggodalmas beszélgetésbe merült az egyik szolgálólányával a fogadó új vendégéről.

– Szerintem tengeri szörny – suttogta a fogadósnő. – Vagy férfisellő. Azok életben maradhatnak a szárazföldön?

– Jó reggelt, hölgyeim! – szólította meg őket Magnus. – Ha jól sejttem, megérkezett a vendégem.

Mindkét nő kettőt pislantott. Magnus az elsőt élénk ruházatának tudta be, a második, lassúbb pillantást pedig annak, amit az imént mondott. Vidáman intett házigazdájának, majd kilépett az ajtón az udvarra, és átsietett az udvaron a közös helyiségbe, ahol boszorkánymester kollégájára, Ragnor Fellre bukkant, aki egy bögre chicha de molléval a kezében duzzogott éppen.

– Abból kérek, amit ő iszik – fordult Magnus a felszolgálónő felé. – Nem is. Tudja, mit? Hármat kérek abból, amit ő iszik.

– Mondd meg neki, hogy én is kérek még egyet – szólta Ragnor. – Erre az italtra is csak némi igen elszánt mutogatás árán sikerült szert tennem.

Magnus így tett, aztán ismét Ragnorra pillantva megállapította, hogy öreg barátja ezúttal is a szokásos önmaga: szörnyűséges ruhákat viselt, mélységesen komor képet vágott, és mélységesen zöld volt a bőre. Magnus gyakran gondolt rá hálával, hogy saját boszorkánymesterjegye nem ilyen szembeötlő. Néha kellemetlen volt a zöld-arany, hasított pupillájú macskaszem, de egy egyszerű varázslattal könnyen elrejtette. Ha pedig mégsem így tett, nem kevés nő – és férfi – akadt, aki ezt egyáltalán nem találta előnytelennek.

– Semmi álca? – érdeklődött Magnus.

– Azt mondtad, szeretnéd, ha elkísérnélek az utazásaidra, és alaposan kirúgnánk a hámból – felelte Ragnor.

Magnus szélesen elmosolyodott.

– Valóban. – Egy pillanatra elhallgatott. – Bocsáss meg, de nem látom a kapcsolatot.

– Úgy találtam, hogy több szerencsém van a nőknél természetes állapotomban – magyarázta Ragnor. – Szeretik a változatosságot. Megismerkedtem valakivel a Napkirály udvarában, aki azt mondta, hogy senki sem fogható az „ő kis káposztájához”. Állítólag ez meglehetősen népszerű becézés lett Franciaországban. Köszönhetően nekem.

Megszokott komor hangján beszélt. Amikor megérkezett a hat bögre ital, Magnus lecsapott rájuk.

– Mindegyikre szükségem lesz. Kérem, hozzon még párat a barátomnak.

– Egy másik nő szerelemmel teli cuki borsóhüvelynek nevezett – folytatta Ragnor.

Magnus nagyot húzott az erőt adó italból, a napfényes udvarra nézett, aztán az előtte sorakozó bögrékre, és máris jobban érezte magát.

– Gratulálok. És isten hozott Limában, a Királyok városában, cucci borsóhüvelyem.

A Ragnor esetében öt, Magnus esetében pedig tizenhét bögre italból álló reggeli után bejárták Limát a püspöki palota aranszínű, ívelt, faragott homlokzatától a főter színes épületeiig, amelyekhez szinte kötelezően gondosan megmunkált erkélyek tartoztak, ahol a spanyolok valaha kivégezték a bűnözőket.

– Arra gondoltam, hogy jó lenne a fővárosban kezdeni. Jártam már itt – mondta Magnus. – Úgy ötven évvel ezelőtt. Istenien éreztem magam. Már mint a földrengéstől eltekintve, ami majdnem az egész várost elnyelte.

– Volt valami közöd ahhoz a földrengéshez?

– Ragnor! – csóválta a fejét Magnus. – Nem varrhatsz a nyakamba minden természeti katasztrófát!

– Nem válaszoltál a kérdésre. – Ragnor felsóhajtott. – Erősen remélem, hogy... megbízhatóbb leszel, és kevésbé a szokásos önmagad – figyelmeztette mellette lépdelő barátját. – Nem beszélem a nyelvet.

– Ó, nem tudsz spanyolul? És kecsuául sem? Vagy az zavar, hogy ajmarául nem beszélsz?

Magnus tisztában volt vele, hogy idegennek számít, bárhol is jár, ezért gondosan megismerkedett minden nyelvvél, hogy oda mehessen, ahová csak kedve szottyan. Először spanyolul tanult meg az anyanyelve után, amin egyébként talán a legritkábban szólalt meg. Az anyjára meg a mostohaapjára emlékeztette – a szeretetre, az imádságokra, a kétségbeesésre, a gyerekkorára. Hazája szavai rettenetes súllyal nehezdedtek a nyelvére; mindig úgy érezte, hogy feltétlenül komolyan kell gondolnia őket, és kötelező komornak maradnia, miközben beszél.

(Akadtak más nyelvek is – a purgatóriumi, a gyeheennai vagy a tatár –, amelyeket azért tanult meg, hogy a démonok birodalmából érkezőkkel is kommunikálhasson, ha már a hivatásából adódóan ezt amúgy sem kerülhette el. Ezek a nyelvek azonban a vér szerinti apját juttatták eszébe, és még rosszabb emlékeket idéztek fel benne.)

Az őszinteséget és a pátoszt Magnus amúgy is erősen túlértékelt tulajdonságoknak tartotta, és nem rajongott érte, ha arra kényszerült, hogy kellemetlen pillanatokat éljen át újra. Sokkal jobban szerette, ha jól szórakozott, és másokat is szórakoztathatott.

– Egyik izét sem beszélem ezek közül – jelentette ki Ragnor. – Bár sült bolondul nyilvánvalóan tudok, mert téged értelek.

– Ez sértő és szükségtelen megjegyzés volt – állapította meg Magnus.
– De természetesen megbízhatasz bennem.

– Csak ne hagyd itt egyedül. Meg kell ígérned ezt nekem, Bane.

Magnus felhúzta a szemöldökét.

– Becsületszavamat adom.

– Megtalállak! – közölte Ragnor. – A föld alól is előkerítem az utazóládát meg az abszurd cuccaidat, aztán szerzek egy lámát, beviszem a hálószobádba, és elintézem, hogy levizelje mindenedet.

– Semmi szükség rá, hogy eldurvuljon a dolog – tiltakozott Magnus.

– Ne aggódj, megtanítok neked minden szót, amire itt szükséged lehet. Az egyik a „fiesta”.

Ragnor összeráncolta a homlokát.

– És ez mit jelent?

Magnus felhúzta a szemöldökét.

– Azt, hogy „buli”. Egy másik fontos szó a „juerga”.

– Na és ez mit jelent?

Magnus nem felelt.

– Magnus! – szólt komoran Ragnor. – Ez a szó is azt jelenti, hogy „buli”?

A másik boszorkánymester képtelen volt elfojtani csalárd mosolyát.

– Bocsánatot kérnék – mondta –, de semmit sem bántam meg.

– Megpróbálhatnál kicsit észszerűbb lenni – javasolta Ragnor.

– De hát nyaralunk!

– Te folyamatosan nyaralsz – jegyezte meg Ragnor. – Harminc éve egyfolytában.

Ez igaz volt. Magnus nem telepedett le sehol, amióta elvesztette a szerelmét. Nem az első szerelme volt, de az első olyan, akivel együtt élt, és aki a karjai közt halt meg. Magnus elég sokat gondolt rá ahhoz, hogy már ne fájjon, ha a nevét hallja. A nő arca olyan volt, mint a csillagok

távoli ismerős szépsége; nem érinthette meg, de ott ragyogott a szeme előtt éjszakánként.

– Sosem elég a kalandokból – közölte könnyedén Magnus. – És a kalandoknak sincs elégük belőlem.

Fogalma sem volt, miért sóhajt megint Ragnor.

Ragnor gyanakvó természete a későbbiekben is elszomorította Magnust, és csalódást okozott neki. Amikor például ellátogattak a Yarinacocha-tóhoz, Ragnor összehúzta a szemöldökét, és megkérdezte:

– Azok a delfinek tényleg rózsaszínűek?

– Már akkor is rózsaszínűek voltak, amikor idejöttem! – mordult fel sértődötten Magnus, aztán elgondolkodott. – Szinte biztos vagyok benne.

Bejárták egész Perut, megnézték minden látnivalót. Magnus kedvence talán Arequipa városa volt, amelynek vulkáni kövei vakítva szikrázó fehér színben csillogtak, akár a holdfény a vízben.

Volt ott egy nagyon vonzó fiatal hölgy is, aki azonban végül úgy döntött, jobban tetszik neki Ragnor. Magnus egyáltalán nem bánta volna, ha sikerül anélkül leélnie az életét, hogy boszorkánymesterek szerelmi háromszögébe keveredjen, vagy azt hallja franciául, hogy „ez az ember egy imádnivaló húsevő virág”, és útítársa ezt meg is tudta érteni. Ragnor azonban láthatólag örült, és most először nem adta jelét, hogy megbánta volna a pillanatot, amikor engedelmeskedve Magnus hívásának Limába indult.

Magnus végül úgy tudta elédesgetni Ragnort Arequipából, hogy bemutatatta egy másik gyönyörű fiatal hölgynek, Giulianának, aki remekül kiismerte magát az esőerdőben, és mindkettejüket biztosította afelől, hogy el tudja vezetni őket a figyelemre méltó mágikus tulajdonságokkal rendelkező ayahuasca nevű növény lelőhelyére.

Később, miközben a perui esőerdő sűrűjében próbálta áthámozni magát a növényzetben, Magnus igencsak megbánta, hogy éppen ezt a helyet választotta csalinak. Minden zöld, zöld, zöld volt, bármerre nézett. Még akkor is csak zöldet látott, amikor útítársa felé fordult.

– Nem szeretem az esőerdőt – jegyezte meg szomorúan Ragnor.

– Mert nem vagy olyan nyitott az új élményekre, mint én.

– Nem ezért, hanem mert lucskosabb, mint egy vadkan hónalja, és kétszer olyan bűdös.

Magnus félresöpört egy víztől csöpögő páfrányt a szeméből.

– Elismerem, ebben van valami. Nagyon képszerűek a szavaid.

Igaz, ami igaz, az esőerdő nem bizonyult éppen kellemes helynek, de attól még gyönyörűséges volt. Az aljnövényzet sűrű zöldje elütött a fák leveleitől odafent, más növények világos, tollszerű formái lágyan ringatóztak számtalan kötélszerű inda között. A mindent ellepő zöldet itt-ott világos foltok törték meg: virágok élénk pacái, másutt pedig mozdult valami, ami arra utalt, hogy ott állatok vannak növények helyett.

Magnust az ágak között csillagokként önmagukat kifeszítő, hosszú karú és lábú kecses pókrajmok meg a fűgén ugráló mókusrajmok különösen elbűvölték.

– Ezt figyeld – szólt. – Szerzek magamnak egy kismajmot. Adok rá egy elragadó kabátkát. Pont úgy nézne ki, mint én, csak majom lenne.

– A barátod megőrült a magaslati levegőtől – jelentette ki Giuliana. – Jócskán a tengerszint felett járunk itt.

Magnus maga sem tudta, miért hozott magával idegenvezetőt azon kívül, hogy ezzel láthatólag megnyugtatta Ragnort. Mások valószínűleg kötelességtudóan követték volna házigazdájukat az ismeretlen és talán veszélyes helyeken, Magnus azonban, boszorkánymester lévén, bármikor készen állt megküzdeni akár egy jaguárdémonnal is szükség esetén. Remek történet kerekedett volna belőle, ami talán azokat a hölgyeket is lenyűgözte volna, akik nem éreztek megmagyarázhatatlan vonzalmat Ragnor iránt. Vagy ha a hölgyeket nem, akkor esetleg néhány urat.

A férfi alaposan belefeledkezett a gyümölcszedésbe és a jaguárdémonokon való elmélkedésbe, így amikor egyszer csak felnézett, azon vette észre magát, hogy eltávolodott a társaitól – eltévedt a zöld vadonban.

Egy pillanatra megtorpant, hogy gyönyörködhesen a broméliákban: a hatalmas, színjátzó virágok kelyhét vízcseppektől csillogó szirmok alkották. A növények fényes zugaiban békák húzódtak meg.

Aztán Magnus felemelte a fejét, és egy majom kerek, barna szemébe nézett.

– Szervusz, barátom! – szólt a boszorkánymester.

A majom rettenetes hangot adott ki, félig vicsorgott, félig sziszegett.

– Kezdek kételkedni a barátságunk harmonikusságában – jegyezte meg Magnus.

Giuliana figyelmeztette őket, hogy ne kezdjenek hátrálni, ha egy majom megközelíti őket, inkább maradjanak mozdulatlanok, és őrizzék meg a higgadtságukat. Ez a majom sokkal nagyobbra nőtt, mint az eddigiek, szélesebb válla és szinte fekete, sűrű szőrzete volt; bőgőmajom, jutott eszébe Magnusnak a neve.

A boszorkánymester az állat felé dobott egy fűgét, mire az gyorsan elkapta.

– Tessék. Ezzel tekintsük befejezettnek az ügyet.

A majom közelebb húzódott, fenyegetően rágva a gyümölcsöt.

– Magam sem igen tudom, mit keresek itt. A város az én világom, tudod – mélyzott Magnus. – A fények, az állandó társaság, a jobbnál jobb italok. A hirtelen előbukkanó majmok teljes hiánya.

Giuliana tanácsával nem törődve hátralépett egyet, és még egy fűgét hajított a majom felé. Az állat ezúttal nem kapta be a csalit. Összehúzta magát, mintha ugrásra készülne, és hörögni kezdett. Magnus jó pár lépcsnyit tovább hátrált, amíg egy fának nem ütközött.

Egy pillanatig hálás volt, hogy senki sem látja kétségbeesett hadonászását, ahelyett, hogy kifinomult boszorkánymester módjára viselkedne, de aztán a majom támadásba lendült, és egyenesen az arcát vette célba.

Magnus felkiáltott, megpördült, és futásnak eredt az esőerdőn keresztül. Még a fűgéket sem dobta el, egyenként hullottak ki a kezéből, ahogy rohanást menekült a fenyegető főemlős elől. Hallotta, ahogy a majom üldözi, és egyre közelebb ér hozzá. Felgyorsított hát, amíg az összes gyümölcsöt el nem ejtette, végül pedig egyenesen Ragnor hátának rohant.

– Nézz már a lábad elé! – csattant fel a barátja.

– Mentségemre szóljon, kiválóan álcázod magad – szólt Magnus, aztán kétszer is részletesen elmesélte rettenetes kalandját a majommal. Egyszer Giulianának spanyolul, egyszer pedig Ragnornak angolul.

– Azonnal el kellett volna húzódnod a domináns hímtől – mondta Giuliana. – Teljesen megőrültél? Hihetetlen szerencséd volt, hogy a gyümölcsök elterelték a figyelmét, és nem tépte ki azonnal a torkodat. Azt hitte, a nőstényeit próbáld ellopni.

– Bocsáss meg, de nem állt rendelkezésünkre elegendő idő, hogy eféle személyes ügyekről információt cseréljünk – felelte Magnus. – Nem tudhattam! Ezenkívül mindkettőtöket szeretnék biztosítani afelől, hogy nem üldöztem a szerelmemmel egyetlen nőstény majmot sem. – Egy pillanatra elhallgatott, és kacsintott. – Igazából nem is láttam őket, szóval esélyem sem volt.

Ragnorról sütött a megbánás amiatt, hogy most itt van ezen a helyen, ebben a társaságban. Később odahajolt Magnushoz, és ügyelve, hogy Giuliana meg ne hallja, olyan hangon suttogott a fülébe, amivel a rettenetes majomkalandra emlékeztette a barátját.

– Elfelejtetted, hogy értesz a mágiához?

Magnus megvetően pillantott hátra a válla fölött.

– Nem fogok elvarázsolni egy majmot! Komolyan, Ragnor, minék nézel te engem?

Az ember nem szentelheti kizárólag a korhelykedésnek és a majmoknak az életét. Magnusnak valamiből finanszíroznia is kellett a rengeteg italt. Mindenhol lehetett találni egy alvilági hálózatot, és amint megérkezett Peruba, azonnal kapcsolatba lépett a megfelelő személyekkel.

Amikor aztán szükség volt a szakértelmére, magával vitte Ragnort is. Salaverry kikötőjében szálltak hajóra, mindketten a legjobb ruhájukban. Magnus hatalmas kalapját egyenesen strucctoll díszítette.

Edmund García, Peru egyik leggazdagabb kereskedője az előfedélzetten állt. A piroszposzgás férfi drágának tűnő köpenyben, térdig érő bricseszben és rizsoporos parókában várta őket. Bőrövértől vésett pisztoly lógott alá. Hunyorogva nézett Ragnorra.

– Ez egy tengeri szörny? – kérdezte.

– Ami azt illeti, köztisztületben álló boszorkánymester – felelte Magnus. – Két boszorkánymestert kap egy áráért.

Garcia sosem fordított hátat a jó üzleteknek. Tartotta hát a száját, és többé egy szót sem szólt tengeri szörnyekről.

– Üdvözlöm – mondta inkább.

– Nem kedvelem a hajókat – jegyezte meg Ragnor. – Rútul tengeri-beteg lesznek rajtuk.

Túlságosan könnyű lett volna elsütni egy tréfát arról, hogy bizonyára el is zöldül tőle, ezért Magnus úgy döntött, nem ereszkedik le ideig.

– Kifejtené bővebben, miből áll ez a munka? – kérdezte. – A levélben az állt, hogy szüksége van a képességeimre, de be kell valljam, annyi mindenhez értek, hogy nem tudom, pontosan melyik képességemre céloz. Természetesen bármiben a rendelkezésére állok.

– Önök nem ismerősek ezeken a partokon – mondta Edmund García. – Így bizonyára nem tudják, hogy Peru prosperitását alapvetően a mi fő exportcikkünk biztosítja. A guanó.

– Mit mond? – kérdezte Ragnor.

– Eddig semmi olyasmit, ami tetszene neked – felelte Magnus. A hajó megindult a hullámok hátán. – Bocsásson meg. Éppen az állatürüléket említette.

– Valóban – bólintott García. – Sokáig főleg az európai kereskedők tettek szert haszonra ebből az üzletből, az új törvények azonban előnyt biztosítanak a peruiak számára is. Most az európaiaknak vagy velünk kell társulniuk, vagy vissza kell vonulniuk a guanóüzlettől. Az egyik hajóm az elsők között fog egy nagy rakomány guanót szállítani a törvény életbe lépése után. Tartok tőle, hogy a hajót meg akarják majd támadni.

– Úgy érzi, a kalóznak az ürülékre fáj a foguk? – érdeklődött Magnus.

– Miről van szó? – kérdezte nyöszörögve Ragnor.

– Jobb, ha nem tudod, hidd el. – Magnus García-ra pillantott. – Bármily sokrétűek is a képességeim, nem vagyok benne biztos, hogy a... hm, guanó őrzésére is kiterjednek.

Kétségei voltak ugyan a rakományt illetően, de tudta, hogy az európaiak előszeretettel teszik rá a kezüket mindenre, ami csak eléjük kerül. Úgy viselkednek, mintha a földek, a termények az emberek és egyáltalán, az egész világ az övék lenne.

Meg aztán sosem volt még kalandja a nyílt tengeren.

– Tisztelességgel megfizetnénk. – García felajánlott egy összeget.

– Ó! Nos, ez esetben tekintse úgy, hogy a szolgálatába álltunk – mondta Magnus, majd közölte a hírt Ragnorral.

– Továbbra is meglehetősen bizonytalan vagyok – mondta Ragnor. – Például azt sem tudom, hol szerezted ezt a kalapot.

A tökéletes hatás érdekében Magnus megigazította a fejfedőt.

– Csak egy apróság, amit út közben vásároltam magamnak. Megfelelőnek tűnt erre az alkalomra.

– Senki más nem visel még csak hasonlót sem.

Magnus becsmérő tekintettel nézett körbe a jólöltözöttnek aligha nevezhető tengerészeken.

– Természetesen szánom őket, de nem értem, miért kellene, hogy ez befolyásoljon rendkívül stílusos ruhatáram összeállításában.

A fedélzetről a tengerre nézett.

A víz különösen tiszta zöld volt, ugyanolyan türkiz meg smaragd árnyalatok játszottak a felszínén, mint egy fényesre csiszolt turmalinon. Két hajó látszott a horizonton – az, amelyikhez csatlakozni igyekeztek, és egy másik, amelyik Magnus alapos gyanúja szerint az elsőt megtámadni igyekvő kalózhajó lehetett.

A boszorkánymester csettintett az ujjaiával, és saját hajójukat egy szemvillanás alatt elnyelte a látóhatár.

– Magnus! – szólt Ragnor. – Ne varázsold gyorsabbá a hajót! Miért varázsoltad gyorsabbá a hajót?

Magnus megint csettintett, mire kék szikrák futottak végig a kopott, szálkás deszkákon.

– Rettegett kalózokat látok a távolban. Csatára kell felkészülnöd, zöld barátom.

Ragnor hangosan a tengerbe okádott, aztán még hangosabban fejezte ki nemtetszését, de azért egyre közelebb értek a két hajóhoz, úgyhogy mindent tekintetbe véve Magnus elégedett volt.

– Nem kalózokra vadászunk. Itt senki sem kalóz! A rakományra vigyázunk, ez minden. Különben is, mit szállítunk? – kérdezte Ragnor.

– Jobb, ha nem tudod, cuki borsóhüvelyem.

– Kérlek, ne nevezd így többé!

– Nem teszem. Soha többé – esküdött Magnus. Keze gyors mozdulatára a gyűrűin megvillanó napfény apró, színes ecsetvonásokkal festette meg a levegőt.

A Magnus megingathatatlan hite szerint ellenséges kalózokat szállító hajó erőteljesen megdőlt. A boszorkánymester ezúttal talán túl messzire ment.

Garciát láthatólag lenyűgözte, hogy Magnus ilyen távolságból is képes hajókat hatástalanítani, de feltétlenül meg akart győződni róla, hogy a rakomány biztonságban van, így a guanót szállító hajó mellé húzódtak – a kalózok időközben jócskán lemaradtak.

Magnus teljességgel elégedett volt a dolgok állásával. Ha már úgyis kalózokra vadásztak és a nyílt tengeren jártak, akadt valami, amit szeretett volna kipróbálni.

– Te is kövess! – biztatta Ragnort. – Óriási lesz! Meglátod.

Aztán megragadott egy kötelet, és átlendült a csillogó kék végtelen és a ragyogóra suvickolt fedélzet fölé.

Könnyedén ért földet a másik hajó rakterében.

Ragnor pár pillanattal később követte.

– Fogd be az orrod – tanácsolta sürgősen Magnus. – Ne lélegezz. Valaki nyilván nyitva hagyta a raktér ajtaját, amikor megvizsgálta a rakományt, és mi egyenesen beleugrottunk.

– Most pedig, hála neked, itt vagyunk a levesben.

– Bárcsak – mondta Magnus.

Pár pillanatra csendben maradtak, amíg felmérték a helyzet borzalmát. Személy szerint Magnus könyékig süllyedt benne. Ami pedig még szörnyűbb volt, elveszítette hetyke kalapját. Próbált nem is gondolni rá, mi az az anyag, amelyben elmerültek. Úgy gondolta, ha erősen koncentrálna valamire, ami nem apró szárnyas állatok ürüléke, talán elképzelheti, hogy másba ragadt bele. Bármi másba.

– Magnus – szólt Ragnor. – Azt látom, hogy a rakomány, amit őrziünk, valami igen kellemetlen anyag, de meg tudnád mondani, pontosan miről is van szó?

Látván, hogy a titkolózás most már hasztalan, Magnus megmondta az igazat.

– Gyűlölöm a perui kalandokat – mondta végül elfojtott hangon Ragnor. – Haza akarok menni.

Nem Magnus hibája volt, hogy az ezt követő, csakis boszorkánymesterekre jellemző dühroham elsüllyesztette a guanóval teli hajót, mégis őt

hibáztatták a történekeért. Ami pedig a nagyobb baj, ki sem fizették a szolgálataiért.

Magnus szeszélye, amivel tönkretette a peruiak tulajdonát, mindazonáltal még nem szolgáltatott volna elegendő okot rá, hogy kitiltsák Peruból.

1885

MAGNUS LEGKÖZELEBB EGY MUNKA MIATT TÉRT VISSZA PERUBA barátaiával, Catarina Loss-szal és Ragnor Fell-lel. Mint kiderült, Catarina nemcsak a mágiához értett, hanem természetfeletti képességekkel is rendelkezett, ha mások meggyőzéséről volt szó. Ragnor Fell ugyanis szentül megesküdtött, hogy soha többé nem teszi be a lábát Peruba, főleg nem Magnus társaságában. Az 1870-es években aztán a két boszorkánymesternek számos közös kalandja akadt Angliában, így Ragnornak jobb véleménye lett Magnusról. Azért miközben a Lurín folyó völgyében gyalogoltak megbízójukkal, a szeme sarkából mindvégig gyanakvó pillantásokat vetett a másik boszorkánymesterre.

– Ez az állandó balsejtelem, amely a társaságomban gyötör, bántó és igazságtalan – jegyezte meg Magnus.

– Évekig szellőztettem a szagot a ruhámból! Évekig! – felelte Ragnor.

– Nos, inkább ki kellett volna dobnod őket. Akkor vehettél volna helyettük illatosabb és egyben stílusosabb holmikát – közölte Magnus. – Amúgy is évtizedekkel ezelőtt történt a dolog. Mit tettem veled mostanában?

– Ne veszekedjete az ügyfél előtt, fiúk – vágott közbe édes hangján Catarina. – Különben úgy összecsapom a fejeteket, hogy belereped a koponyátok.

– Tudják, beszélek angolul – mondta Nayaraq, az ügyfél, aki igen nagyvonalúan fizette meg őket.

Az egész társaság határozottan zavarba jött.

Csendben érkeztek meg a Pachacamachoz. Végignéztek a gyermeki alkotásnak tűnő, óriási homokszobornak ható templom dűledező falain.

Voltak itt piramisok is, de inkább csak romokat láttak. Magnus még a több ezer éves épületek homokszínű maradványai között is érezte a mágia lüktetését.

– Ismerem egy orákulumot, aki itt élt hétszáz évvel ezelőtt – jelentette ki nagyozva a boszorkánymester. Nayaraq láthatólag le volt nyűgözve.

Catarina, aki tudta, hány éves valójában Magnus, már kevésbé.

Magnus még húszéves sem volt, amikor először varázsolt pénzért. Akkor még növésben volt, nem merevedett bele az időbe, mint a tarkán csillogó borostyán örök pillanatának fogságába fagyott szitakötő. Amíg el nem érte a teljes magasságát, és ki nem alakultak végleges vonásai, az arca és a teste mindennap apró változáson ment keresztül. Akkoriban a külseje jobban hasonlított egy hétköznapi fiatal fiúéhoz, mint most.

Az ember nem mondhatta azt egy bölcs és öreg mágusra számító ügyfélnek, hogy még nem nőtt fel teljesen, így Magnus már igen korán rendszeresen hazudott a koráról, és ezt a szokását később is megtartotta. Néha kínos helyzetbe is hozta magát, amikor elfelejtette, kinek mit mondott. Valaki egyszer megkérdezte tőle, milyen volt Julius Caesar, mire Magnus hosszasan rámeredt, és végül bizonytalanul ennyit felelt:

– Elég alacsony.

A boszorkánymester körbenézett a homokon és a málló falakon; olyan volt, mintha a kő kenyér lenne, amelyből egy óvatlan kéz kitépett néhány darabot. Végig gondosan ügyelt rá, hogy kellően blazírt maradjon, ezzel is jelezve, hogy ő már járt itt, és akkor is makulátlan elegancia jellemezte.

Pachacamac neve azt jelentette, hogy „a földrengések ura”, szerencsére azonban Nayaraq nem azt várta el tőlük, hogy mozgassák meg a talajt. Magnus sosem keltett szándékosan földrengést, és nem szívesen rágódott a fiatalkorában történt szerencsétlen baleseteken.

Nayaraq a kincset akarta megszerezni, amelyet anyja anyjának az anyjának az anyja, egy Acllahuasiban – a nap által kiválasztott nők házában – élő gyönyörű nemes lány rejtett el a hódítók érkezésekor.

Magnus nem tudta, miért kell neki, mivel a nő kincs nélkül is éppen elég gazdagnak tűnt, de hát nem azért fizették, hogy kérdéseket tegyen fel. Órákig gyalogoltak a napon és az árnyékban az idő nyomát

magukon viselő, egykor láthatólag freskókkal díszített romos falak között, amíg Nayaraq végül megtalálta, amit keresett.

Amikor kivették a köveket a falból, és előásták a kincset, a nap sugarai egyszerre csillantak meg az aranyon és a nő arcán. Magnus csak ekkor értette meg, hogy Nayaraq nem a kincs, hanem múltja egy kézzelfogható darabja után kutatott.

A nő akkor szerzett tudomást az alvilágiak létezéséről, amikor egyszer elrabolták a tündérek. Most azonban nem számított semmilyen illúzió vagy álca: az arany éppen úgy ragyogott az ő kezében is, ahogyan ősei kezében egykoron.

– Nagyon köszönöm mindhármuknak – mondta. Magnus megértette őt, és egy pillanatra irigyelte is.

Miután Nayaraq elment, Catarina nem tartotta fenn tovább az álcáját, így láthatóvá vált a lemenő nap fényében világító kék bőre és fehér haja.

– Most, hogy ezt elrendeztük, javasolnék valamit. Évek óta esz az irigység, amiért olyan nagyszerű kalandjaitok voltak Peruban. Mi lenne, ha maradnánk egy darabig?

– Remek ötlet! – vágta rá Magnus.

Ragnor elhúzta a száját.

– Szó sem lehet róla.

– Aggodalomra semmi ok, Ragnor – szólt oda foghegyről a másik boszorkánymester. – Meglehetősen biztos vagyok benne, hogy senki sincs életben azok közül, akik tudtak arról a kis félreértésről a kalózokkal kapcsolatban. Garantáltan majmok sincsenek már a nyomomban. Különben is, tudod, mit jelent ez.

– Nem akarom megtenni, és nem fogom jól érezni magam – közölte Ragnor. – Szívem szerint már távoznék is, de kegyetlenség lenne magára hagyni egy hölgyet ebben az idegen országban egy sült bolonddal.

– Úgy örülök, hogy mindannyian egyetértünk – mondta Catarina.

– Haláli triumvirátus leszünk – tájékoztatta Magnus elragadtatottan Catarinát és Ragnort. – Így háromszor olyan izgalmas kalandokat élünk át.

Később megtudták, hogy körözött bűnözők lettek, amiért megszenteltelenítettek egy templomot, mindazonáltal még mindig nem ekkor és nem ezért tiltották ki Magnust Peruból.

GYÖNYÖRŰ NAP VOLT PUNÓBAN. Az ablak előtt kéken terpeszkedett a tó, a nap pedig olyan szemképráztatóan sütött, hogy minden azúr árnyalatot, minden felhőt eltüntetett az égről, és csak fehér ragyogást hagyott maga után. Magnus dallamai belengték a házat, és a tó fölött meszszire lebegtek a tiszta hegyi levegő hátán.

A boszorkánymester lassan körbefordult az ablak előtt, ahogy a háta mögött Ragnor kilökte a zsalukat.

– Mit... mit... mit csinálsz? – kérdezte dühösen Ragnor.

– Majdnem hatszáz éves vagyok – közölte Magnus, mire Ragnor felmordult, hiszen jól tudta, hogy barátja pár hetente változtatja a korát, ahogy éppen neki tetszik. – Úgy érzem, ideje megtanulnom valamilyen hangszeren játszani. – Büszkén mutatta fel új szerzeményét, egy kis húros hangszert: úgy festett, mint a lant távoli unokatestvére, ezt azonban a nevesebb rokon bizonyára szégyellte volna egy kicsit. – Charangónak hívják. Azt találtam ki, hogy charanguista leszek!

– Én ezt nem nevezném hangszernek – jegyezte meg savanyúan Ragnor. – Sokkal inkább kínzószerszámnak.

Magnus úgy vette a karjába a charangót, mintha egy megbántott kisgyerek lenne.

– Gyönyörű és nagyon különleges hangszer. A teste egy tatuból készült. Egy szárított tatu páncéljából egészen pontosan.

– Ez megmagyarázza, miért ilyen hangot ad ki – nyugtázta Ragnor. – Mint egy eltévedt, éhes tatu.

– Csak féltékeny vagy – állapította meg higgadtan Magnus. – Mert nincsen olyan igazi finom művészlelked, mint nekem.

– Ó, ha nem lennék zöld, most elsárgulnék az irigységtől – jegyezte meg ironikusan Ragnor.

– Ugyan már, tudod, hogy imádom, amikor a bőröd színével viccelődsz.

Magnus nem volt hajlandó Ragnor szigorú ítéleteivel foglalkozni. Gőgös pillantással jelezte boszorkánymester társa felé, hogy teljes közönnnyel viseltetik iránta, majd megragadta a charangót, és dacosan játszani kezdett rajta.

Sebesen rohanó léptek staccatóját hallották a házból, majd egy szoknya suhogását, és Catarina jelent meg loholva az udvaron. Fehér haja kibontva omlott a vállára, arcáról sütött a riadalom.

– Magnus, Ragnor, valami macska nem e világi hangot adott ki! – kiáltotta. – A szerencsétlen állat iszonyatosan beteg lehet. Segítenetek kell megtalálnom!

Ragnor azonnal hisztérikus nevetésben tört ki, és az ablakpárkányra rogyott. Magnus a nőre meredt, amíg annak is el nem kezdett rángatózni az ajka.

– Összeesküdtek ellenem és a művészetem ellen – jelentette ki. – Összeesküvők vagytok.

Újra játszani kezdett, Catarina azonban a karjára tette a kezét.

– Komolyan, Magnus, ne! – szólt. – Rettenetes ez a ricsaj!

Magnus felsóhajtott.

– Minden boszorkánymesternek van kritikusa.

– Miért csinálod ezt?

– Ragnornak már elmagyaráztam. Szeretnék megtanulni egy hangszeren játszani, és a charango mellett köteleztem el magam. Nem kívánok több száználmas ellenvetést hallani.

– Ha mindenki listát készít arról, amit nem szeretne hallgatni... – mormogta Ragnor.

Catarina ellenben csak mosolygott.

– Értem – szólt.

– Hölgyem, ön nem ért semmit.

– Dehogynem, mindent értek – biztosította Catarina a másik boszorkánymestert. – Hogy hívják a lányt?

– Kikérem magának a célozgatást. Semmiféle nő nincs az ügyben. A zene a hitvesem.

– Ó, már világos – bólintott Catarina. – Ez esetben hogy hívják a fiút?

A fiút Imasu Moralesnek hívták, és gyönyörű volt.

A három boszorkánymester a kikötő közelében lakott a Titicaca-tó partján, Magnus azonban szeretett mindent látni, és kivenni a részét az életből, amit a szokatlan bőrük miatt már gyerekkoruktól a magányhoz és a visszavonultsághoz szokott Ragnor és Catarina soha nem értettek

meg igazán. Bejárta a várost és a hegyeket, kisebb kalandokat keresett magának. Néhány alkalommal, amelyekre Ragnor és Catarina később újra meg újra fájdalmasan és szükségtelenül emlékeztették, a rendőrség kísérté haza. Bár az az incidens a bolíviai csempészekkel teljes félreértés volt.

Magnus aznap este egyáltalán semmiféle ügyletet nem folytatott csempészekkel. Egyszerűen csak átsétált a Plaza Republicanán a gondosan formára nyírt bokrok és a gondosan faragott szobrok között. A város csinos sorokba rendezett csillagokkal teli égboltként ragyogott alatta, mintha valaki fényt készült volna aratni. Gyönyörű este volt, tökéletesen alkalmas a találkozásra egy gyönyörű fiúval.

Előbb a zene jutott el Magnus fülébe, aztán a nevetés. Megfordult, hogy körülnézzon, és egy csillogó sötét szempárt, kócos haját meg hangszerezen játszó ujjakat látott. Magnusnak határozott listája volt arról, mit szeret egy társban – fekete haj, kék szem, nyíltság –, ez esetben azonban a sajtáságos életöröm ragadta meg. Valami, amit nem látott korábban, de ami nagyon kíváncsivá tette.

Közelebb húzódott, és elkapta Imasu tekintetét. Indulhatott a játék; Magnus kezdetnek megkérdezte Imasut, hogy tanít-e zenét. Több időt szeretett volna a fiúval tölteni, de persze tanulni is akart – kíváncsi volt rá, hogy ő is el tud-e így merülni a zenében, és képes-e ugyanezeket a hangokat előcsalni a hangszerből. Pár lecke is elég volt hozzá azonban, hogy rájöjjön: ő kicsit másféle végeredményt produkál a charangóval, mint Imasu. Talán nem is csak kicsit. Ragnor és Catarina egymással versengve könyörögtek neki, hogy hagyja a csudába a hangszert. Véletlenül arra tévedő idegenek könyörögtek neki, hogy hagyja a csudába a hangszert. Még a macskák is menekültek előle.

Míndez azonban nem számított.

– Igazán tehetséges zenész vagy – jelentette ki komoly hangon, de mosolygó tekintettel Imasu.

Magnus ügyelt rá, hogy mindig hallgasson azokra, akik kedvesen szóltak hozzá, bátorították, és rendkívül jóképűek voltak. Kitarzott hát a charango mellett annak ellenére is, hogy a ház falain belül megtiltották neki a muzsikálást. Nyilvános helyeken sem aratott éppen sikereket. Előbb egy síró gyerek, aztán egy papírokkal a kezében városi

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

rendeletekről hadováló ember, majd egy kisebb felkelés akadályozta művészetében.

Jobb híján felment hát a hegyekbe, és ott játszott. Abban biztos volt, hogy a lámák, amiket látott, nem előle menekültek fejvesztve. Kizárt, hogy a lámák is őt kritizálták volna.

A charango különben is határozottan kezdett jobban szólni. Vagy ráérezett a zenére, vagy megadta magát a hallucinációinak. Magnus arra jutott, hogy csakis az előbbiről lehet szó.

– Azt hiszem, igazán befordultam egy sarkon – mondta őszintén Imasunak egy napon. – A hegyekben. Úgy értem, egy képzeletbeli zenei sarkon. Lehetne odafent több út is.

– Nagyszerű! – csillant fel Imasu szeme. – Alig várom, hogy halljam.

Imasu házában voltak, mivel Magnust már sehol máshol nem engedték játszani Punóban. A fiú anyja és nővére sajnálatos módon egyaránt hajlamos volt a migrénre, így a leckék egy része kizárólag a zeneelméletre korlátozódott, ma azonban kettesben maradtak.

– Mikor számíthatunk édesanyád és a nővéred érkezésére? – kérdezte könnyedén a boszorkánymester.

– Pár hét múlva – felelte Imasu. – A nénikémet mentek meglátogatni. Hm, nem az történt, hogy valamiért elmenekültek itthonról.

– Elbűvölő hölgyek – jegyezte meg Magnus. – Olyan kár, hogy mindketten sokat betegeskednek.

Imasu felhúzta a szemöldökét.

– Amiért annyit fáj a fejük – emlékeztette a boszorkánymester.

– Ó! Valóban. – Egy pillanatra csend lett, aztán Imasu összecsapta a tenyerét. – Játszani akartál nekem valamit.

Magnus szélesen elmosolyodott.

– Készülj fel rá, hogy tátva marad a szád.

Kezébe vette a hangszert. Úgy érezte, a charango és ő most már igazán egymásra hangolódtak. Ha akarta, a levegőből, a folyó vizéből, vagy akár a függönyből is áradt a zenéje, ez a dallam azonban más volt, furcsán megható.

A húrok pengése és csikorgása dallammá állt össze a gondolataiban. A zene majdnem ott volt a kezében.

Amikor Imasura pillantott, látta, hogy kezébe temeti az arcát.